

Miloš Vujasinović

MIJALKO ĐUNISIJEVIĆ, slike

Galerija Agora, 1 – 15. decembar 2006.

Početkom novembra 2006. godine, upoznao sam Mijalka (Đunisijevića) posle nedeljne liturgije na Bogoslovskom fakultetu a nakon toga me je prijatno iznenadio sa jednom primerenom i znalačkom primedbom u toku razgovora o teoriji likovne umetnosti. Naime, kada sam ga upozorio da jedan od mojih likovnih favorita slika ekspresionizam umerenim bojama gde stišana varijanta neke oker nijanse može da bude snažnija od zvučne i oštre crvene, Mijalko je

Todor Mitrović, profesor Akademije SPC, otvara Mijalkovu izložbu

Mijalko Đunisijević, *Staklena šuma*, 2006, ulje na medijapanu, 85 x 115 cm

prokomentarisao sa osmehom: "Filozof!" Ono, "snaga izgrađenog i veoma ličnog kolorita te patosa", što bih mnogim drugim "Zemalcima" morao da "crtam" i objašnjavam satima i danima, Mijalko je shvatio u trenu.

Naravno da sam tada pozeleo da otkrijem šta to vidi i oseća duh ovog mladog slikara i šta je to spremio da ponudi auditorijumu na svojoj predstojećoj samostalnoj izložbi. U svakom slučaju, umetnik koji je upućen u najskrivenije tajne same suštine svoje profesije mora da bude sposoban da

proizvede i dobar proizvod. I nisam se prevario. U društvu sa Vladimirom "Hadžijom" Hadži-Petrovićem, Mijalkovim prijateljem i donekle alter egoom, te posebne novembarske večeri uživao sam u lepo izvedenim i sa osobenim likovnim potpisom predstavljenim sukobima i kontrastima civilizacije i prirode na platnima i medijapanima dečaka-zanesenjaka sa ovih prostora u koga, verujem, treba imati poverenja. Predstavljeni su mi početak ili deo ciklusa jedne zvučno zelene faze. U ateljeu sam proveo taman toliko vremena da razgledam radove te mi je stoga poetika iz koje Mijalko crpi svoju inspiraciju ostala nepoznata premda a posteriori pretpostavljam da je kod njega sve moguće kao i kod svih drugih slikara autentičnog izraza koji su menjali svet. Ako je tako, ko zna kakvim bogazama i stazama je Mijalko hodio i kakve snove je snevao pre nego što je uspeo da svojim složenim i nimalo naivnim kompozicijama ozrača skoro svaki delić svog dorčolskog ateljea i posmatračeve znatiželje, te onog najvažnijeg – optimizma i vere koja rađa nadu.

Mijalko je očigledno marljivi pregalac koji je dosta izučio a ja sam stekao veru u njegov likovni potpis. Isplati se videti kakvu sudbinu mu je Višnji odredio. Ujedno sam siguran, Srbiji su danas umetnost i kulturna dobra, kao u predstavljenom slučaju, svakako potrebna. Kao i samcu devojka pametna i obrazovana, Mijalko je za Srbiju premija. Pojmimo Mijalkove radove kao upaljeni fitilj u mraku ako smo njime okruženi. Doneće nam još radosti i optimizma...